

gældendes Indkomstforhold. Nævnte Formaal søges opnaaet dels ved Kravet om, at Formueangivelser ikke blot — som nu — skal oplyse Formuens Størrelse ved det paagældende Driftsaars Slutning, men ogsaa ved Aarets Begyndelse, dels ved en nærmere Specifikation over, hvorledes Formuen til hver af de nævnte Tidspunkter fordeler sig paa de forskellige Arter af Formue. Samtidig skal derhos for faste Ejendomme indgives en nærmere Redegørelse for deres Anvendelse, Værdi og Tilbehør, samt de dem særlig vedrørende Byrder.

Nævnte Oplysninger kan kræves af alle, der besidder Formue, men ved Siden heraf vedbliver den særlige Pligt for Selskaber og bogføringspligtige Personer til at indsende Driftsregnskab og formel Statusopgørelse, ligesom Personer, der vel ikke er bogføringspligtige, men desuagtet fører Driftsregnskab, vedvarende kan tilpligtes at indsende Udskrift af samme. Det maa herved erindres, at saadanne Udskrifter selv for Personers Vedkommende ingenlunde altid kan antages fuldt ud at erstatte Indholdet af de almindelige fuldstændige Formueangivelser, allerede af den Grund at Regnskaberne jævnlig vil indskrænke sig til kun at angaa en Del af Vedkommendes Økonomi, ligesom der ialt Fald for Selskabers Vedkommende, der jo som Regel ikke er undergivet Formueskattepligt, under alle Omstændigheder maa kræves særlig Indsendelse.

Til Nr. 48).

Angaaende dette Forslag henvises til Bemærkninger til Ændringsforslag Nr. 20—21.

Til Nr. 50—60).

Ændringsforslagene er væsentlig af formel Natur, foranledigede ved Indførelsen af Overskatteraadene og den dertil knyttede Adgang til Paaklage for disse. Paaklage for Overskatteraadet kan ske af alle de samme Personer og Myndigheder som efter de gældende Regler samt tillige af Ligningsinspektøren, hvor denne finder, at Statskassens Tarv ikke er tilstrækkelig varetaget. Det har i denne Forbindelse været under Overvejelse at indføre en Sondring i Klageordningen, saaledes at visse Klager indgaves direkte til Landsoverskatteraadet, men man har dog anset det for rettest at gennemføre en Ordning, hvorefter Klagerne i alle Tilfælde bliver at indgive til Overskatteraadet, idet man da samtidig, jfr. Ændringsforslag Nr. 60, giver dette Adgang til i særlige Tilfælde at forelægge Klagen for Landsoverskatteraadet til direkte Afgørelse.

Med Hensyn til Paaanke af Overskatteraadenes Afgørelser for Landsoverskatteraadet kan saadan Klage i Hovedsagen indgives af de samme, som har Adgang til Klage for Overskatteraadet; kun har man for de af Ligningsinspektøren indgivne Klager anset det rettest, at Afgørelse af, hvorvidt den paagældende Ansættelse bliver at forelægge Landsoverskatteraadet, træffes af Direktøren for Skatteligningen, jfr. Ændringsforslag Nr. 62.

Til Nr. 61—62).

Angaaende disse Ændringsforslag henvises til det i disse Bemærkninger almindelige Del anførte.

Til Nr. 63—67).

Ændringsforslagene tilsigter, dels at bringe Reglen om Skattepligtens Ophør for en Kvinde, der gifter sig, i Overensstemmelse med den ved kommunal Skatteansættelse gældende, jfr. Lov Nr. 73 af 29. Marts 1924 § 5⁴), dels paa dette Punkt at sidestille Dødsboer med Selskaber og Foreninger.

Til Nr. 69).

Efter de gældende Regler for Skatteansættelsen i Indkomst- og Formueskatte-loven af 10. April 1922 er Forholdet det, at en Skatteyder vel kan paaklage Skatteraadets Ansættelse for Landsoverskatteraadet, men uanset saadan Klage dog er pligtig til at betale Skat efter den paaankede Ansættelse, saalænge den ikke er ændret ved Kendelse af Landsoverskatteraadet, jfr. § 38 i. f. Ved Siden heraf er han efter § 48 berettiget til at søge for meget betalt Skat tilbage ved Domstolene under en mod Finansministeriet anlagt Sag, dog at saadan maa anlægges inden 2 Aar efter Udløbet af paagældende Skatteaar. Den almindelige Fremgangsmaade ved Anvendelsen af disse Regler er, at der først klages til Landsoverskatteraadet og derefter, naar dettes Afgørelse gaar vedkommende Skatteyder imod, skrives til Sagsanlæg, men det er i den senere Tid forekommet, at Paaklage til Landsoverskatteraadet er undladt, saaledes at Skatteraadets Ansættelse direkte er bragt for Domstolene uden først at være prøvet for den øverste Ligningsmyndighed.

En saadan Fremgangsmaade er lidet stemmende med hele den ved Loven indførte Ligningsordning og synes ejheller uden Betænkelighed, idet det saavel for Administrationen som for Domstolene maa være af Betydning, at Sagen, inden den